ស្ថាននាមប្រាសាទ «ត្រពាំងរពៅ» និងសិលាចារឹកប្រាសាទនេះ (K.៦៩១)

១- ព័ត៌មានទូទៅ

ប្រាសាទត្រពាំងរពៅ ឬ ***ប្រាសាទត្រពាំងល្ពៅ*** ឬក៏ ***ប្រាសាទគុកត្រពាំងល្ពៅ*** ហើយពេលខ្លះក៏ហៅថា ***ប្រាសាទនាងពៅ*** ជាប្រាសាទមួយនៅខាងត្បូងបារាយណ៍ខាងលិច ស្ថិតនៅក្នុងភូមិប្រីចាស់ ឃុំទឹកវិល ស្រុកពួក ខេត្តសៀមរាប។ ប្រាសាទនេះមានប្រាង្គបីសង់ពីឥដ្ឋ រត់ជួរជើងត្បូង បែរមុខទៅកើត។ មុខខាងកើតនៃប្រាង្គនីមួយៗមានស៊ុមទ្វារធ្វើពីថ្មភក់និងមានសសរពេជ្ររាង៨ជ្រុង ឯមុខផ្សេងទៀតជាទ្វារបញ្ឆោត[១]។ ប្រាង្គកណ្ដាលបាក់បែកអស់នៅសល់តែស៊ុមទ្វារ សសរពេជ្រ និងផ្ដែរ បើប្រាង្គខាងជើងនិងខាងត្បូងនៅសល់សំណង់ផ្នែកខាងក្រោមខ្លះ។ កាលពីខែមីនា ឆ្នាំ២០២៣កន្លងទៅ មន្ត្រីជំនាញនៃអាជ្ញាធរជាតិអប្សរា បានបញ្ចប់ការជួសជុលប្រាង្គខាងត្បូង ហើយកំពុងជួលជុលប្រាង្គខាងជើងជាបន្ត[២]។ នៅទិសអាគ្នេយ៍ មានស្នាមឥដ្ឋរៀបជាបន្ទប់ដែលគេសព្វថ្ងៃហៅថាហោត្រៃ។ ជុំវិញប្រាសាទមានកំពែងឥដ្ឋដែលមានខ្លោងទ្វារនៅខាងកើត កសិន្ធុ និងគោកនៅផ្នែកខាងត្បូងនិងខាងលិច។ ពីប្រាសាទត្រពាំងរពៅ ទៅទិសឦសាន ប្រហែល ២០០ ម៉ែត្រ មានត្រពាំងធំមួយដែលជាសំណង់ឧបសម្ព័ន្ធរបស់ប្រាសាទ ក្លាយជាវាលស្រែ[៣]និងកាត់ដោយផ្លូវធ្វើដំណើរ។ នៅមេទ្វារទាំងសងខាងនៃប្រាង្គខាងត្បូងមានសិលាចារឹកពីរផ្ទាំងដែលចុះលេខសារពើភណ្ឌ K.៦៩០ ឯមេទ្វារខាងត្បូងនៃហោត្រៃមានសិលាចារឹកមួយចុះលេខសារពើភណ្ឌ K.៦៩១។

ត្រពាំងរពៅ ជាឈ្មោះហៅប្រាសាទនេះតាំងបុរាណមក ព្រោះសិលាចារឹក K.៦៩០ មេទ្វារខាងជើងប្រើពាក្យថា «***វ្រះកម្រតេងអញអាយត្រវាងរពៅ***» (ប.២៧-៨) និង «***វ្រះអាយ***

[១] https://cisark.mcfa.gov.kh/core/showsite.php?id=445។

[២] អាជ្ញាធរជាតិអប្សរា, ២០២៣។

[៣] អ៊ូ គន្ធា, ២០១៨; ឡាហ្សុងគីយែរ, ១៩១១។ លោក ឡាហ្សុងគីយែរ និយាយថាត្រពាំងនោះនៅចម្ងាយ៩០ ម៉ែត្រពីខាងកើតប្រាសាទទៅវិញ។

ត្រវាងរពៅ» (ប.២៩-៣០) ហៅសម្គាល់ប្រាសាទនេះ។ ពាក្យ «**រពៅ**» នេះ ក្រោយមកក្លាយជា «**រពៅ**» រួចក្លាយជា «**ល្ពៅ**»។ ហេតុនេះទើបប្រាសាទនេះឈ្មោះថា **ប្រាសាទត្រពាំងរពៅ** ផង និង **ត្រពាំងល្ពៅ** ផង។ ទោះបីជាយ៉ាងនេះក្ដី «**ល្ពៅ**» ជារុក្ខជាតិវល្លិ៍ដែលយើងស្គាល់សព្វថ្ងៃពុំមែនជាដំណាំក្នុងស្រុកឡើយ តែជាដំណាំមានដើមកំណើតនៅទ្វីបអាមេរិក។ ទាល់តែចាប់ពីឆ្នាំ១៤៩២ ដែលលោក គ្រីស្តុប គូឡុំ រកឃើញទ្វីបអាមេរិក ទើបមានការនាំចេញផលដំណាំពីទឹកដីអាមេរិកទៅកាន់ទ្វីបដទៃ ដែលក្នុងនោះមានល្ពៅផង។ ដូចនេះ វត្តមាន «ល្ពៅ» នៅកម្ពុជាអាចមានរយៈពេលយូរបំផុត ត្រឹមចុងសតវត្សទី១៥ប៉ុណ្ណោះ[២]។ ចំពោះ «**រពៅ**» អ្នកស្រាវជ្រាវបានពន្យល់ថាជាដើមឈើតូចឬចុល្លព្រឹក្សដែលស្ថិតក្នុងប្រភេទ Connarus (Connaraceæ) (Pou & Martin, 1981) ទំនងជាត្រូវនឹងរុក្ខជាតិដែលអ្នកខ្លះហៅថាដើម**ពពោះ លំពស់** ឬ**អំពស់**។ ចំពោះការយកឈ្មោះរុក្ខជាតិក្នុងស្រុកទៅដាក់ឱ្យរុក្ខជាតិចំណូលស្រុកនោះ ពុំមែនមានតែមួយករណីនេះទេ ហើយការប្ដូរឈ្មោះនោះអាចហៅតាមរូបរាង ឬកត្តាផ្សេងទៀត ដែលមិនជាប់ទាក់ទងនឹងពូជឬប្រភេទនៃរុក្ខជាតិនោះឡើយ។ ជាក់ស្ដែងពាក្យថា «**កំទូត/កំទ្វាត**» (កន្ទួត) ក្នុងសិលាចារឹកសំដៅដល់រុក្ខជាតិដែលយើងសព្វថ្ងៃហៅជា «**កន្ទួតព្រៃ**» លុះក្រោយមកក៏ហៅរុក្ខជាតិចំណូលថ្មីនិងនៅក្នុងអម្បូរផ្សេងពីគ្នានោះថា «**កន្ទួត**» ដែរ គឺ **កន្ទួតស្រុក** ដោយសារមានរូបរាងស្រដៀងគ្នា(?)។ ម្យ៉ាងការហៅជា «**កន្ទួតស្រុក**» គឺដោយសារដំណាំនេះ អ្នកស្រុកនិយមដាំក្នុងដីភូមិក្បែរផ្ទះសំបែង ហើយស្គាល់ជាទូទៅនោះ ហៅត្រឹម «**កន្ទួត**»។ យ៉ាងខ្ញីដូច្នេះឯង។ ឯ «**កន្ទួត**» ជារុក្ខជាតិដែលខ្មែរស្គាល់ពីដើមមកច្រើនតែដុះក្នុងព្រៃនោះ ក៏ហៅជា «**កន្ទួតព្រៃ**» ទៅវិញ។ ការបកស្រាយនិងឧទាហរណ៍ខាងលើនេះ ពុំទាន់ពេញលេញទេ ព្រោះ **ល្ពៅ** និង **អំពស់** មានរូបរាងនិងប្រភេទខុសគ្នាស្រឡះ។ យើងមានឧទាហរណ៍ក្នុងរឿងនេះម្យ៉ាងទៀត គឺ **ជនជាតិចិនកន្តាំង** នៅស្រុកខ្មែរមិនមានជាប់ទាក់ទងអ្វីនឹង **កន្តាំង** បន្តិច តែដោយសារ

---

[២] Garcia & Sousa, ២០១៨៖ មានការតំណាលថាល្ពៅ «Kabocha» របស់ជប៉ុនក្លាយមកពីពាក្យ កម្ពុជា ដោយសារនៅសតវត្សទី១៦ ជនជាតិព័រទុយហ្គាល់បានយកល្ពៅពីកម្ពុជាទៅជប៉ុន។

អត្ថបទដោយ៖ ហ៊ុន ឈុនតេង និង ប៉ោ សុខរីន

ពាក្យដើម **គ័នទុង** ខ្មែរពិបាកថាផង ហើយស្រដៀងនឹងពាក្យខ្មែរថា **កន្ទាំង** ផង ទើបខ្មែរហៅថា **ចិនកន្ទាំងៗ** តែម្តង។ គិតមកដល់ករណីនេះហើយ ទើបយើងប្រឹងរកពាក្យហៅល្ពៅក្នុងភាសាផ្សេងៗទៅ ក៏ឃើញថាពាក្យ «**ល្ពៅ**» ក្លាយមកពីពាក្យក្នុងអំបូរភាសាអូស្ត្រូនេស៊ី «Labu» (លបុ/លពុ)។ ពាក្យនេះ ហៅសំដៅដល់ពពួករុក្ខជាតិវល្លិ៍ពពួកត្រសក់ឃ្លោក ដែលមានរូបរាងតូចធំ ទ្រវែងឬមូល និងមានសម្បុរក្រឡេក្រឡាឬខ្ចាឃ្លោក។ តាមការវិវត្តសូរក្នុងភាសាខ្មែរ យើងអាចយល់បានថាពាក្យដែលខ្ចីមានវិវត្តដូច្នេះ៖ **លបុ/លពុ** > **លបូ/លពូ** > **លបូវ/លពូវ** (**ល្ពូវ/ល្ពៅ**)។ យើងមានការវិវត្ត **អុ** > **អូ** > **អូវ** ដូចជាពាក្យ **ស្រុ** > **ស្រូ** > **ស្រូវ**, **សត្រុ** > **សត្រូ** > **សត្រូវ** ជាដើម។ តាមការបកស្រាយមកនេះ យើងឃើញថាករណីពាក្យ «Lapu» និង «**រពៅ**» ជាពាក្យពីរមានប្រភពពីផ្សេងគ្នា ប៉ុន្តែបានក្លាយទៅជាពាក្យ «**ល្ពៅ**» ដូចគ្នា។ រុក្ខជាតិ «**រពៅ/រពៅ**» នេះ ទំនងជាប្រភេទរុក្ខជាតិដែលមានដុះនៅតាមទីតាំងមានទឹកផង ដ្បិតយើងឃើញមានស្ថាននាមដូចជា **ត្រពាំងរពៅ** និង **ទន្លេរពៅ** ជាដើម។

លោកសាស្ត្រាចារ្យ ហ្សឺក សឺដេស បានសិក្សាសិលាចារឹក K.៦៩១ ជាភាសាបារាំងនៅក្នុងសៀវភៅ សិលាចារឹកនៃប្រទេសកម្ពុជា ក្បាលទី៤ ដែលបោះពុម្ពឆ្នាំ១៩៥២។ ក្រោយមកលោកសាស្ត្រាចារ្យ ហ្វីលីព ចេណ្ណឺរ បានសិក្សាសិលាចារឹកនេះជាភាសាអង់គ្លេសនៅក្នុងស្នាដៃរបស់លោក *Part xml*, № 8 និងបានចុះផ្សាយក្នុងគេហទំព័រ http://sealang.net/ok/corpus.htm។ សិលាចារឹក K.៦៩១ ជាសិលាចារឹកភាសាខ្មែរមាន៨បន្ទាត់ ចុះកាលបរិច្ឆេទនៅមហាសករាជឆ្នាំ៩២៤ (ត្រូវនឹងគ.ស. ១០០២) គឺអាចនៅរវាងចន្លោះរាជ្យព្រះបាទស្រីឧទយាទិត្យវម្ម័ទេវទី១ (គ.ស.១០០១-១០០២) និងព្រះបាទស្រីជ័យវីរវម្ម័ទេវ (គ.ស.១០០២-១០១០)។ អត្ថបទចារឹកនិយាយអំពីបុរសឈ្មោះលោញទានស្ថាបនាទីតម្កល់ព្រះភ្លើង ហើយថ្វាយអ្នកបម្រើ៤នាក់ក្នុងមួយបក្ស (ឬកន្ទះខែ) ដើម្បីឱ្យអ្នកទាំងនោះបង្កបង្កើនផលស្រែសម្រាប់បូជាថ្វាយព្រះភ្លើង និងថ្វាយអង្ករសម្រាប់យជ្ញព្រះភ្លើង និងមានការរៀបចំផ្សេងៗសម្រាប់អាស្រម។ សេចក្តីនៃសិលាចារឹក K.៦៩១ បានបង្ហាញថា **ហោត្រៃ** ប្រាសាទ

នេះ គឺជាទីតម្កល់ព្រះភ្លើង ដោយបញ្ជាក់ថា **លោញទាន** បានស្ថាបនាទីតម្កល់ព្រះភ្លើង (ប.១-២) ហើយថែមទាំងបញ្ជាក់ថាទីនោះជា **អាស្រមព្រះភ្លើង** (ប.៦) ផង។ កន្លងមកមានការសិក្សាខ្លះហើយ អំពីរឿងហោត្រៃ ឬបណ្ណាល័យ នៅតាមប្រាសាទ និងសិលាចារឹកនៅហោត្រៃដែលនិយាយពីការស្ថាបនាព្រះភ្លើង។ លោក Thomas Maxwell (2009) បានសិក្សាយ៉ាងក្បោះក្បាយពីសិលាចារឹក K.១៣១៣ នៅមេទ្វារនៃអគារលេខ៤៥ នៃក្រុមសំណង់ខាងកើត ក្នុងថ្នាទី២នៃប្រាសាទបន្ទាយឆ្មារ ដែលនិយាយពីការតម្កល់ «**វ្រះវ្លេងស្វគ៌**» (ព្រះភ្លើងសួគ៌)។ តាមជំនឿ **លោកបាល** (ទេវតារក្សាលោក) ឬ **ទិក្បាល** (ទេវតារក្សាទិស) គេជឿថាមានទេវតា៨អង្គរក្សាទិសទាំង៨ ឯ **ព្រះអគ្និ** ឬ **ព្រះអគ្គី** គឺជាទេវតាគ្រប់គ្រងរក្សាលោកនៅទិសអាគ្នេយ៍។ តាមជំនឿនេះហើយ បុព្វបុរសខ្មែរ តម្កល់ព្រះភ្លើងនៅហោត្រៃប្រាសាទត្រពាំងរពៅ និងប្រាសាទផ្សេងទៀត ស្ថិតនៅទិសអាគ្នេយ៍នៃប្រាង្គសំខាន់ ពុំនោះទេអគារណាក៏ដោយ ដែលស្ថិតនៅទិសអាគ្នេយ៍ក៏អាចធ្វើជាកន្លែងបូជាព្រះភ្លើងដែរ។

២- អត្ថបទដើមជាអក្សរខ្មែរទំនើប

១- ៩២៤គកបិកេតិ(អាគុ)ជ្យ[៥] ចន្ទ្រវាររនុលោញទានិ

២- ស្ថាបនាវ្រះវ្លេងបិជូនខ្ញុំឃោកញ្ជេសិ[៦] ឃោចាម្ប[៧]

៣- តៃមាយតៃកនិរុនិតោយិខ្នេតឃោកនិស្រាចិ

៤- ឃោកញ្ជានិតៃបន្ទាសិតៃកឥនិ[៨] តោយិណ្ដោច

៥- ថ្ងៃស្រេវ្រះវ្លេងឱយរង្គោទ្នាលិម្វាយយជ្ញវ្រះ

៦- វ្លេងប្រតិទិនគិបទះស្ថានជាអាគ្រមវ្រះវ្លេង

---

[៥] លោក សឺដេស អានតៃ ---ៗ ដោយលោកលើកឡើងថា ប្រឡោះថ្មធំពេកបើយកពាក្យ «បុស្យ» មកបំពេញ, តែតូចពេកបើយកពាក្យ «អាគ្វយុជ្យ»។ ឯលោក ចេណ្ណឹរ ស្នើឱ្យបំពេញថា អាគ្វយុជ្យ។

[៦] លោក សឺដេស និងលោក ចេណ្ណឹរ អានជា កញ-១។

[៧] លោក សឺដេស និងលោក ចេណ្ណឹរ អានជា តៃ---។

[៨] លោក សឺដេស និងលោក ចេណ្ណឹរ អានតៃ ក-ន។

អត្ថបទដោយៈ ហ៊ុន ឈុនតេង និង ប៉ៅ សុខវីន

៧- កល្បណាតស្មិងចន្ទ្របូរ[9]សាមិ[10]បុរោហិតវ្រះ

៨- នេះគិតបរិបាលអាគ្រម//๏

៣- អត្ថបទប្រែសម្រួល

(១-៤) នាមហាសករាជឆ្នាំ៩២៤ ទី៣កើត ខែអស្សុជ ថ្ងៃចន្ទ លោញទានស្ថាបនា (ទីតម្កល់)ព្រះភ្លើង គប្បីថ្វាយអ្នកបម្រើ(មាន) ឃោកញ្ចោស ឃោចាម្ប តៃមាយ (និង)តៃកន រុន បម្រើខែខ្នើត។ ឃោកនស្រាច ឃោកញ្ជាន តៃបន្ទាស (និង)តៃកឥន បម្រើខែរនោច។

(៤-៦) (អ្នកបម្រើទាំងនោះត្រូវ)ធ្វើស្រែ(សម្រាប់បូជាថ្វាយ)ព្រះភ្លើង (ដោយត្រូវ) ថ្វាយអង្ករ១ទ្នាល សម្រាប់បូជាយជ្ញព្រះភ្លើងរៀងរាល់ថ្ងៃ។

(៦-៧) លំនៅស្ថាន(ចំណុះ)ជាអាស្រមព្រះភ្លើង (ត្រូវ)រៀបចំគ្រឿងរណ្ដាប់ដល់ស្មឹង ចន្ទ្របូរជារឿយៗ។

(៧-៨) បុរោហិតព្រះនេះជាអ្នកថែរក្សាអាស្រម។

៤- សន្និដ្ឋានរួម

សិលាចារឹកប្រាសាទត្រពាំងរពៅ ឬប្រាសាទគុកត្រពាំងល្ពៅ K.៦៩១ មានតម្លៃខាងទិដ្ឋភាពនៃការសិក្សាអំពីស្ថាននាម រុក្ខនាម ប្រវត្តិពាក្យសព្ទ និងខាងទិដ្ឋភាពជំនឿសាសនា មានការថែរក្សាអំពើបុណ្យនាសម័យបុរាណ គឺពុំមែនត្រឹមតែតម្កល់ព្រះហើយចប់ទេ ប៉ុន្តែត្រូវគិតគូរ ចាត់ចែងឱ្យមានអ្នកបម្រើ ស្មឹង បុរោហិតជាដើមសម្រាប់ធ្វើឱ្យប្រាសាទមានដំណើរការទៅមុខដោយរលូននិងបិតបេរ។ ម្យ៉ាងទៀតសិលាចារឹកនេះបានផ្ដល់ភស្តុតាងពីតួនាទីរបស់ «ហោត្រៃ» នៃប្រាសាទថាជាទីបូជាព្រះភ្លើងផងដែរ។

[9] លោក សឺដេស និងលោក ចេណ្ណឹរ អានជា ចន្ទ្របុរ តែតាមការពិនិត្យសំណៅផ្ទិតគឺ ចន្ទ្របូរ។

[10] លោក សឺដេស និងលោក ចេណ្ណឹរ អានជា លាំមិ។ ផ្អែកតាមទម្រង់ សា នៅក្នុងពាក្យ ស្រាចិ (ប.៣), និង ស្ថាន (ប.៧) យើងអាចទាញថាពាក្យនេះគឺ សាមិ។

អត្ថបទដោយ៖ ហ៊ុន ឈុនតេង និង ប៉ៅ សុខវីន

៥- វាក្យសព្ទ

អគុជ្យ	(សំ. អគ្វយុជ)= ខែអស្សុជ។
ចន្ទ្រវារ	(សំ.) ថ្ងៃចន្ទ។
វ្រះវ្លេង	> ព្រះភ្លើង, គឺព្រះអគ្និដែលអ្នកកាន់សាសនាព្រាហ្មណ៍គោរពបូជា។
រង្កោ	> អង្ករ។
ទ្នាល	ខ្នាតសម្រាប់វាល់អង្ករ។
ប្រតិទិន	(សំ.) រៀងរាល់ថ្ងៃ។
បទះស្ថាន	(សំ. បទះ > ផ្ទះ) លំនៅស្ថាន។
កល្បនា	(សំ.) រៀបចំ, បង្កើត, គ្រឿងរណ្ដាប់បូជា។
ស្មិង	> ស្មឹង, អ្នករៀបចំធ្វើពិធីបូជា។ ក្នុងបរិបទសព្វថ្ងៃ ស្មឹងជារូបអ្នកតា ហៅថា ស្មឹងអ្នកតា ជាអ្នកនាំអ្នកស្រុកភូមិឱ្យធ្វើពិធីទាន់ខែទាន់រដូវ។
សាមិ	(~សាំ)= ដដែលៗ, ញឹកញយ, រឿយៗ។
បរិបាល	(~បរិបាលន, សំ.)= រក្សា, គ្រប់គ្រង, ការពារ។

បញ្ជីឯកសារ

Cœdès, George. (1952). Inscription de l'édifice annexe de Pràsàt Trapăṅ Ropou. *Inscriptions du Cambodge* (Vol. IV, pp. 151). Paris: Editions de Boccard.

Garcia, M. P., & Sousa, L. D. (Eds). (2018). *Global History and New Polycentric Approaches: Europe, Asia and the Americas in a World Network System* (pp. 166). Basingstoke: Springer Nature.

Lajonquière, L. de. (1911). Prasat Trapeang Repou. *Inventaire Descriptif des Monuments du Cambodge* (Tome Troisième, pp.132-3). Paris: Leroux.

អត្ថបទដោយ៖ ហ៊ុន ឈុនតេង និង ប៉ោ សុខរីន

Maxwell, T. S. (2009). A New Khmer and Sanskrit Inscription at Banteay Chmar. *Udaya, Journal of Khmer Studies*, *10*, 135-201.

Pou, S., & Martin, M. A. (1981). Les noms de plantes dans l'épigraphie du vieux-khmère. *Asie du Sud-Est et Monde Insulindien Paris*, *12*(1-2), 3-73.

គេហទំព័រ

អ៊ូ គង្គា (២០១៨). *ប្រាសាទត្រពាំងល្ពៅ. HERITAGE_KH.* ក្នុង https://heritagekh.wordpress.com/2018/08/13/%E1%9E%94%E1%9F%92%E1%9E%9A%E1%9E%B6%E1%9E%9F%E1%9E%B6%E1%9E%91%E1%9E%8F%E1%9F%92%E1%9E%9A%E1%9E%96%E1%9E%B6%E1%9F%86%E1%9E%84%E1%9E%9A%E1%9E%96%E1%9F%85/

អាជ្ញាធរជាតិអប្សរា https://apsaraauthority.gov.kh/2023/08/09/restoring-the-northern-tower-of-trapeang-lpeou-temple/

CISARK https://cisark.mcfa.gov.kh/core/showsite.php?id=445

SEALANG http://sealang.net/ok/corpus.htm

បញ្ជីរូបភាព

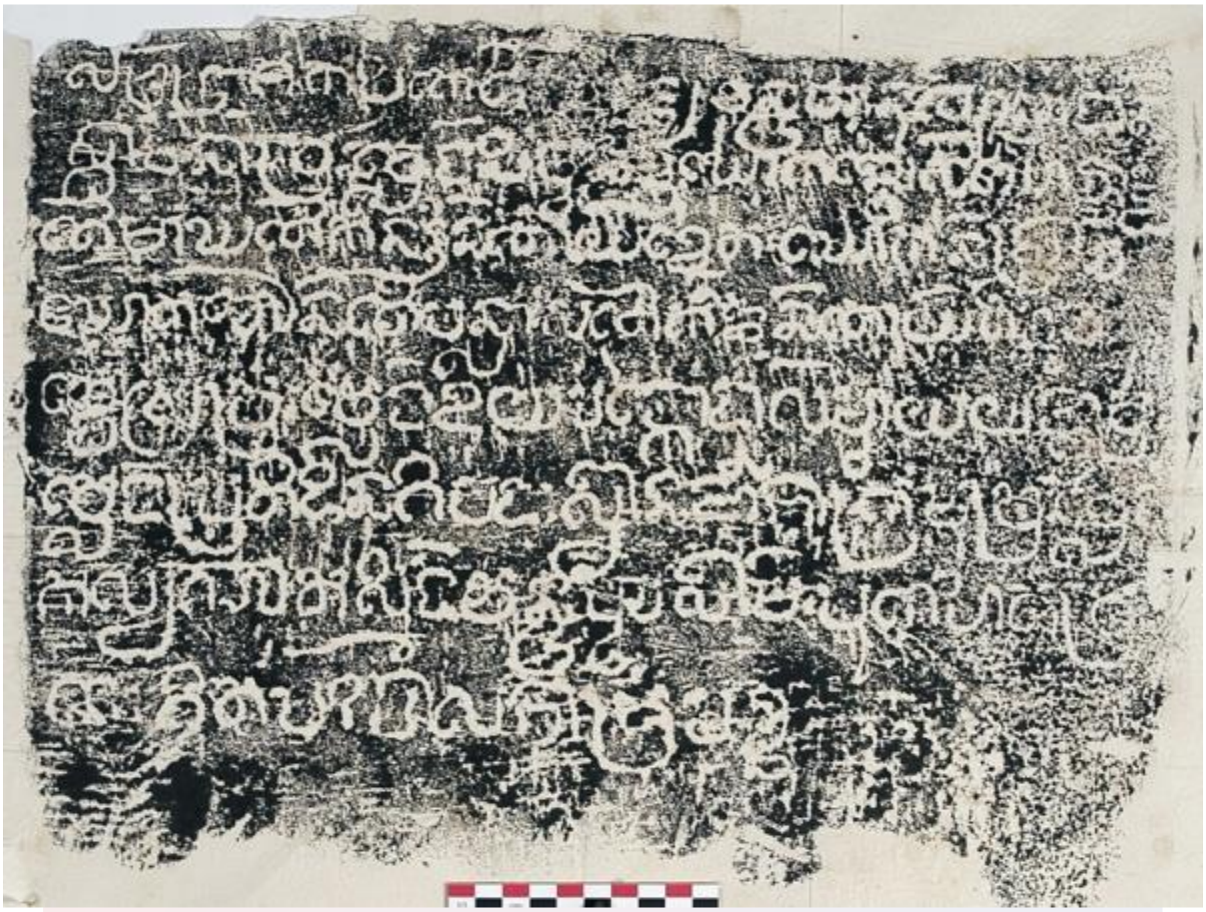

សំណៅសិលាចារឹកប្រាសាទត្រពាំងល្ពៅ K.៦៩១ (រូបថត៖ EFEO តាមរយៈ CISARK)

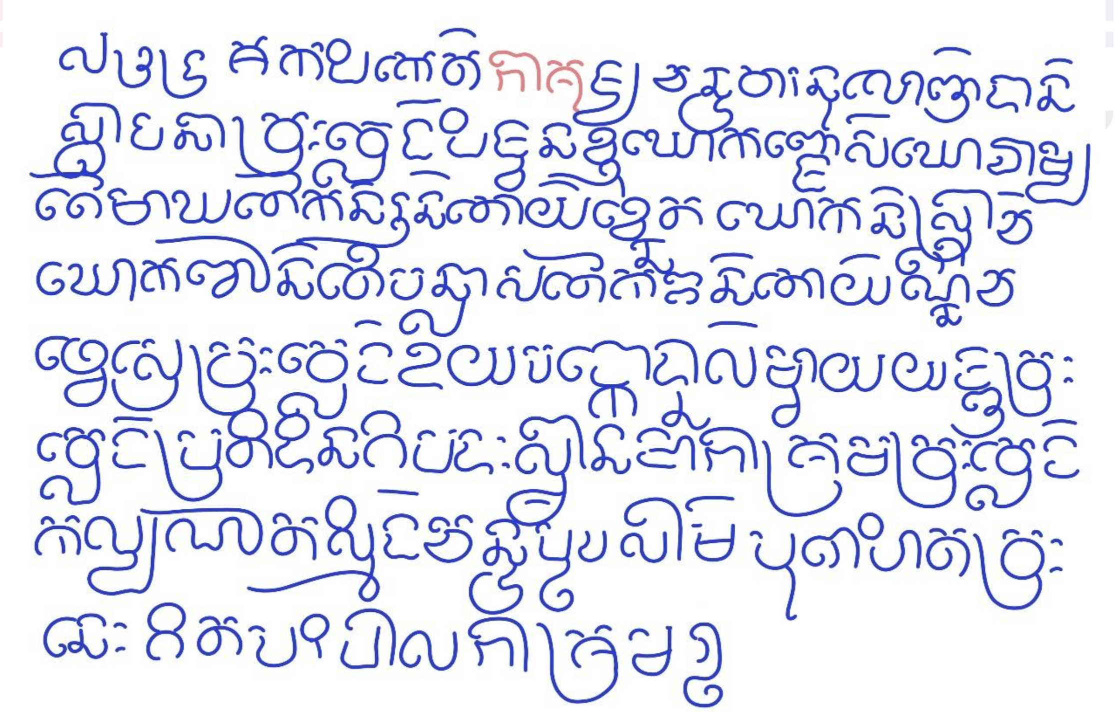

អត្ថបទចម្លងសិលាចារឹកប្រាសាទត្រពាំងល្ពៅ K.៦៩១ (រូបថត៖ ហ៊ុន ឈុនតេង)

អត្ថបទដោយ៖ ហ៊ុន ឈុនតេង និង ប៉ោ សុខវីន

ប្រាសាទត្រពាំងល្ពៅ (រូបថត៖ អាជ្ញាធរជាតិអប្សរា)

ប្រាសាទត្រពាំងល្ពៅ (រូបថត៖ អាជ្ញាធរជាតិអប្សរា)

អត្ថបទដោយ៖ ហ៊ុន ឈុនតេង និង ប៉ៅ សុខវិន

រូបថតរហោព្រះភ្លើងនៅជ្រុងអាគ្នេយ៍ប្រាសាទ (រូបថត៖ EFEO_ CAM10148)

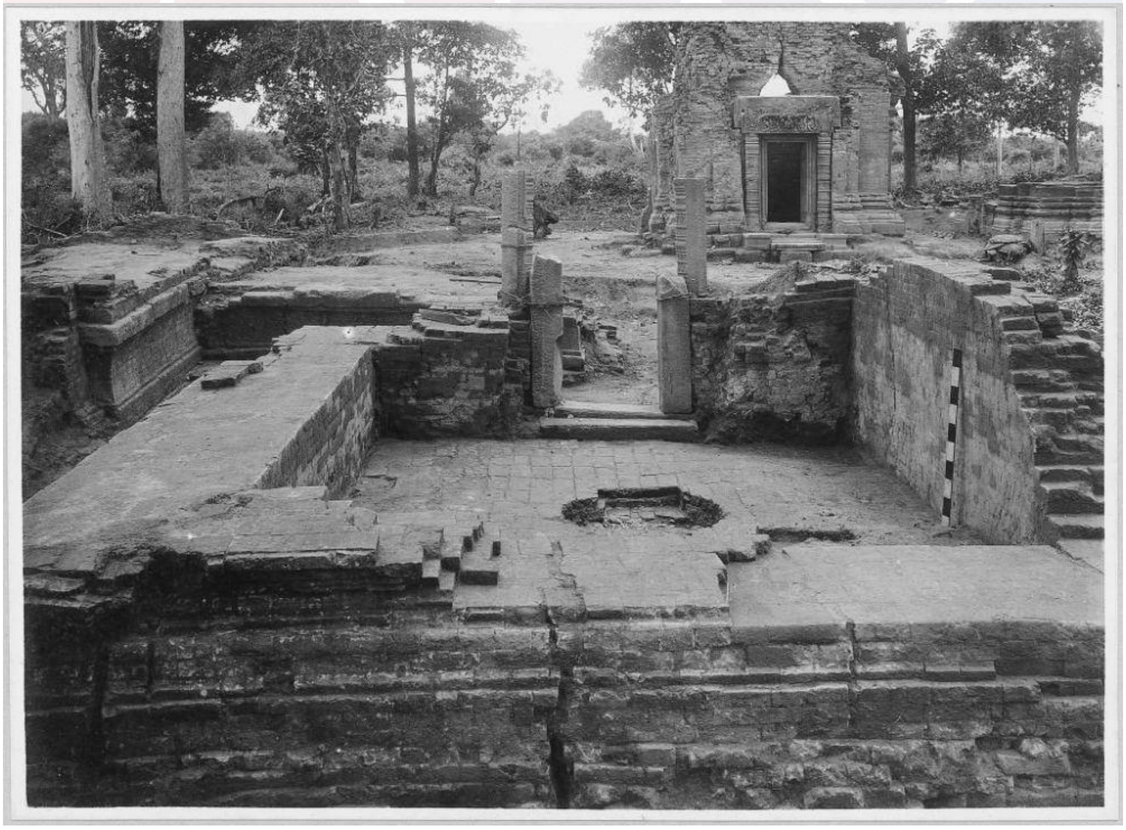

រូបថតហោព្រះភ្លើងនៅជ្រុងអាគ្នេយ៍ប្រាសាទ (រូបថត៖ EFEO_ CAM10149)

អត្ថបទដោយ៖ ហ៊ុន ឈុនតេង និង បៅ សុខវីន